

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת וישלח תשע"ג תהא שנת ג'אלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק כ'.

שמשון הגבור פעל בחצי הלילה.

הפסוקים הקרויים נביא מצ"ה סרקיט אמאכר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות מנספח אחרונה.

בארנו במאמר 'חשמל נדרים' שהנזיר קשור בשערותיו לעולם הבינה, ומצינו במדרש (ילקוט ירמיהו רפד) שמשון נקרא בשם **שמשון הגבור**. נראה דלכן הוא היה בבחינת גבור, דהיה קשור על ידי נזירותו לעולם הבינה שנקרא גבורה. כמוכא בז"הר (תיקונים יג): **בינה הוא גבורה**. וכן מצינו בגמרא (סוטה י.) **"ויגדל הנער ויברכהו הוי"ה"**, **במה ברכו אמר רב יהודה אמר רב שברכו באמתו, אמתו כבני אדם וזרעו כנחל שוטיף**. רואים שמשון היה מברך בכח היסוד.

וכן מצינו שמשון עשה מעשה גבורה בחצי הלילה, כמו שכתוב (שופטים טז, ג) **"וישכב שמשון עד חצי הלילה ויקם בחצי הלילה ויאחז בדתות שער העיר ובשתי המזוזות ויסעם עם הברית"**, דחצי הלילה הוא הזמן שהגבורה משפיעה את החסדים שבתוכה. וכן הכתוב **"וישכב שמשון עד חצי הלילה ויקם"** ס"ת **מדינ"ה** שהיא בגימטריא **חצי**, והיא מלשון **דין**, ומסמלת את חצי הגבורה שמשפיעה את החסדים כדלעיל, וכן הכתוב **"ויקם בחצי הלילה ויאחז"** בגימטריא **חשמל** המסמל את היסוד. וכן המלים **"עד חצי הלילה ויקם בחצי הלילה ויאחז"** בגימטריא **תמר** המסמל את היסוד. וכן **מגרה** שהיא ספין מרמזת בכתוב (שופטים יג, כד) **"ותקרא את שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו הוי"ה"** בדלוג **שש** אותיות.

סוד החצים שיהונתן זרק לדוד.

מוכא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' בראשית ע' לו) **הש' היא ג' ווי"ן שהם שלשה אבות, ואלו הם ג' גוני הקשת, שהקשת היא היסוד, ואלו הם הג' חצים שזרק יהונתן לדוד, כי יהונתן הוא ביסוד, ודוד במלכות, וזה שאמר הכתוב "נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים" וזרק לו אלו הג' ב'סוד שכבת זרע היורה כחץ**. בארנו במאמר 'חשמל אות' ששאול ויהונתן הם בבחינת עטרה שב'יסוד ודוד הוא היסוד שבמלכות שמקבל את השפע מהעטרה שב'יסוד. נראה דלכן יהונתן עשה סימן לדוד אם החצים יפלו

קרוב אליו, או רחוק ממנו, דחצים אלו סמלו את הזרע שבא מהעטרה שביסוד של שאול להשפיע לדוד ואם הם יפלו קרוב לדוד זה סימן שהכל בסדר, ודוד יכול לשוב להתקשר עם שאול. ואם יפלו רחוק מדוד, זה סימן שההשפעה רחוקה ממנו ועליו להזהר משאול שרוצה להרגו. וכן הכתוב (ש"א כ, כא) "אם אמר אמר לנער הנה החצים ממך והנה קחנו ובאה כי שלום לך ואין דבר חי הוי"ה", בגימטריא חשמל המסמל את היסוד. דסימן זה היה שהחשמל של שאול משפיע השפע, ולכן הוא חי הני"ה. דבארנו במאמר 'חשמל לולב' שהיסוד הוא בבחינת חי. וכן הכתוב (שם לה) "ויצא יהונתן השדה למועד דוד" בגימטריא שבת קדש המסמלת את העטרה שביסוד דבארנו במאמר 'חשמל אות'. וכן יי"ן המסמל את העטרה שביסוד מרמז בכתוב "ויצא יהונתן" בדלוג ג' אותיות. וכן רצו"ה המסמלת את העטרה שביסוד דבארנו במאמר שם, מרמזת בכתוב (שם לו) "ויבא הנער עד מקום החצי אשר ירה יהונתן" בדלוג הפוך של ד' אותיות.

מובא בספר 'בית עולמים' מהר"א חב"ר (קלב.) **כל זווה הוא סוד חבור מ"ה וב"ן גימטריא ח"ץ**. נראה דלכן הזרע שהמלכות מקבלת הוא בבחינת חץ. דחץ הוא מלשון חצי ומרמז על החצי שהמלכות מקבלת. וכן הכתובים על יהונתן ודוד קוראים לחץ בשם חצי כמו שכתוב (שם לו) "והוא ירה החצי", וכן (שם לו) "ויבא הנער עד מקום החצי וגו' ויאמר הלוא החצי ממך והלאה", לרמז שהחצים שיונתן משפיע לדוד הם בבחינת חצי. וכן מצ"ה המסמלת את ההשפעה שמתחלקת לשני חצאים כדלעיל, מרמזת בכתוב (שם לו) "מצא נא את החצים" בדלוג הפוך של שתי אותיות. וכן הכתוב (שם לו) "הלוא החצי ממך והלאה" בגימטריא יוסף, דיוסף היסוד משפיע למלכות רק את החצי שהגבורה מאשרת. וכן נראה לבאר הכתוב שדוד אמר על יהונתן (ש"ב א, כו) "אחי יהונתן נעמת לי מאד", דבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות' שמאד מסמל את מדת הגבורה ודוד רמז שקבל מיהונתן את בחינת הגבורה שנקראת מאד.

כתוב (שמואל א' כ, לח) "**וילקט נער יהונתן את החצי ויבא אל אדניו**". נראה דלכן הכתוב שנה פאן את הלשון מחצי לחצי, דפעלת יהונתן שהוא בבחינת עטרה שביסוד היא בבחינת חצי. לכן כתוב "והוא ירה החצי", "החצי אשר ירה", "הלוא החצי ממך והלאה" ולאחר שהחצי לא הגיע לדוד והצרך הנער ללקטם, הם חזרו להיות חצים רגילים. לכן כתוב "**וילקט נער יהונתן את החצי**" ובקרי הוא "החצים".

כתוב (משלי ז, כג) "**עד יפלח חץ כבדו**" ומבאר הרלב"ג שם "**עד יפלח חץ**" עד שיחתך חץ. נראה דמלבד זה שחץ הוא מלשון חצי לרמז על השפעתו בבחינת חצי, יש בחץ גם בחינת חתוך המרמזת על חתוך השפע לשני חצאים. וכן חתוך החץ נקרא יפלח מלשון פלח, דמובא ברש"י (שה"ש ד, ג) שפלח פרושו חצי, וחתוך החץ הוא בבחינת חצי. וכן מצינו שיטת ר' יוחנן בגמרא (ב"ק כב.) **אשו משום חציו**, שמתניחסים לאדם שמדליק אש כמו לאדם שזורק חץ, כמו שהזרק חץ הוא אחראי על החץ במקום שהוא פוגע, כך המדליק אש הוא אחראי על האש במקום שהיא מזיקה, ומבאר לדברינו דחץ ואש מסמלים את מדת הגבורה, ושניהם שיכים לאותה בחינה.

מצינו בגמרא (שבת נו:) **אמר רב יהודה בשעה שאמר דוד למפיבשת אתה וציבא תחלקו את השדה יצתה בת קול ואמרה לו רחבעם וירבעם יחלקו את המלוכה**. נראה דמפיבשת היה בבחינת עטרה שביסוד דהיה מזרע שאול. וציבא שהיה עבד של שאול היה שיך להמשך של שאול למטה בבחינת מלכות. וכן **ציבא** בגימטריא מנחה המסמלת את המלכות. ובזמן שדוד אמר שמפיבשת וציבא יחלקו את

השדה לחצי חצי, הוא רמז שמפיבשת צריך לקבל את החצי שנשאָר ביסוד למעלה, וציבא שהוא בבחינת מלכות יקבל את החצי השני שיורד למלכות. וכיון שהוא עשה את זה בדרך של פגם שקבל לשון הרע, כמובא בגמרא שם, הוא נענש באותה בחינה מדה כנגד מדה. שהשפע נחלק בין רחבֵעם וירבֵעם שהיו בבחינת יסוד ומלכות. דירבֵעם הִיה מזרע יוסף המסמל את היסוד ורחבֵעם מזרע דוד המסמל את המלכות. וחלקת המלכות היתה ענש לישראל, דהיתה בה בחינת פרווד בין היסוד למלכות וצמצום השפע, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'.

”אף חצֵצֵיך יתהלכו”.

מצינו במדרש (משנת רבי אליעזר יט) **ביצד הִיה הברד יורד וכו', החצצות נופלות, שנאמר ”אף חצֵצֵיך יתהלכו” ואין שם מטר אלא אבני ברד.** נראה דהלשון **”חצֵצֵיך”** על אבני הברד במצרים הוא מלשון **חצי**. דמצינו בגמרא (ברכות נד:) שאבני הברד הן אבני האלגביש שיורדו גם לעתיד לבא. ובארנו במאמר 'עולם השמיני' שאבני אלגביש מסמלות את השפעת היסוד למלכות. וכן מובא בכתבי הרמ”ע מפאנו (יונת אלם מז) ש'חצֵצֵיך' מרמז על השפעת היסוד למלכות מלשון **חץ**.

”וחצית את המלקוח”.

כתוב (במדבר לא, כז) **”וחצית את המלקוח בין תפשי המלחמה היצאים לצבא ובין כל העדה”.** נראה דלכן צוה ה' לחצות את השלל לשני חצאים, לרמז לבני ישראל שבעולם הזה מקבילים רק חצי. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז”ל (מטות קצא) שחלקה זו היא בסוד ב' ההי”ן של שם הוי”ה המרמזים על שני החצאים של רחל ולאח כדלעיל.

ואחר כן ה' צוה לקחת מהחצי ולהפריש לפנהיגים וללויים, ועל הפרשה זו מובא בלק”ת להאריז”ל (מטות ע' רלא) **”אחד אחז מן החמשים”** שהוא היסוד הנקרא **כל, גימטריא נ', כי משם מקבלת וזהו מלת אחז כי בכאן היא אחוזה בסוף אות ו'.** רואים שהכתוב המדבר על הפרשה של בני ישראל מהחצי שלהם ללויים, מרמז על היסוד הנמשך משער הנ'. נראה להוסיף על פי דברינו דלכן הוא נרמז בכתוב זה, דהחצי שממנו מפרישים הוא בחינת מלכות והפרשה היא בחינת העלאה מלמטה למעלה, הנעשית דרך היסוד העולה עד לשער הנ'.

מצינו בגמרא (סנהדרין כ:) **תנו רבנן אוצרות מלכים למלך ושאר בזה שבזוין מחצה למלך ומחצה לעם.** בארנו במאמר 'חשמל מטה' שהמלך הוא בחינת יסוד שמשפיע לכל העם. נראה דלכן מחלקים השלל לשני חצאים **מחצה למלך ומחצה לעם,** לרמז שהעם המסמל את המלכות מקבל רק חצי, והחצי השני נשאר אצל המלך שהוא בבחינת יסוד.

”איש מנוחה”.

מצינו בזוהר (פקודי רמב.) שלכן כתוב על שלמה (דהי”א כב, ט) **”הוא יהיה איש מנוחה”**, דמנוחה מסמלת מצב של חבור יסוד ומלכות שהיה בזמן שלמה בבית המקדש. נראה דלכן מנוחה מסמלת זיווג יסוד ומלכות,

דמנוחה בגימטריא חצי וכשהמלכות מקבלת את החצי שלה יש לה שלמות, והיא במצב מנוחה. וכן בזווג איש ואשה כתוב (רות א, ט) **"ומצאן מנוחה אשה בית אישה"**. ולכן השבת נקראת יום מנוחה דבשבת המלכות מקבלת את כל השפע מהיסוד, ויש לה מנוחה. וכן מנוחה זה אותיות מנחה המסמלת את המלכות, עם האות ו' המסמלת את היסוד שנקנס בתוך המלכות באמצע, בבחינת זיווג.

מצינו בגמרא (זבחים ק"ט) **"כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה"**, אל המנוחה זו שילה. נראה דלכן משפן שילה נקרא מנוחה דבארנו במאמר 'חשמל מילה' שמשפן שילה שהיה בחלקו של יוסף היה בבחינת יסוד, והיסוד משפיע חצי כמספר מנוחה. וכן בית המקדש נקרא **"בית מנוחה"**, כמו שפיתוב (דה"א כח, ב) **"ויקם דויד המלך על רגליו ויאמר שמעוני אחי ועמי אני עם לבבי לבנות בית מנוחה לארון ברית ה' ולהדום רגלי אלהינו והכינותי לבנות"**. כתוב (מ"א י, ז) **"ולא האמנתי לדברים עד אשר באתי ותראינה עיני והנה לא הגד לי החצי הוספת חכמה וטוב אל השמועה אשר שמעתי"**. נראה דמלכת שבא מרמזת שכל מה שראתה אצל שלמה זה רק חצי, דהמלכות מקבלת רק חצי. לכן היא אומרת **"לא הגד לי החצי"**.

שור תם משלם חצי נזק.

כתוב (שמות כא, לה) **"וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי ונחצו את כספו וגם את המת ונחצו"**. ומצינו במשנה (ב"ק טז:) **מה בין תם למועד, אלא שהתם משלם חצי נזק מגופו ומועד נזק שלם מהעליה**. בארנו במאמר 'חשמל צדיק' שקרן מסמל את חוטי ההשפעה של הקב"ה, וכן קרן השור מסמל את החוט של בחינת שור, נראה דלכן בנזקי קרן של שור, שור תם משלם חצי נזק מגופו ומועד משלם נזק שלם. דשור מסמל את היסוד, כמו שכתוב על יוסף (דברים לג, ז) **"בכור שורו הדר לו"**, ותם מסמל את מדת התפארת שנקראת תם, כמו שפיתוב על יעקב (בראשית כה, כז) **"ויעקב איש תם"**. וקרן של שור תם המסמלת את החוט הרוחני של שור תם, שהוא בבחינת תפארת ויסוד, משלם רק חצי, לרמז שהשפעת התפארת והיסוד למלכות היא רק חצי מההשפעה, לכן הוא משלם מגופו, דמדת התפארת היא בבחינת גוף. וזה רק בשור תם שהפגם הוא רק במלכות כפי שרואים שהמלה מלכות מתחילה ומסתיימת באותיות תם. מה שאין כן שור מועד שנגח ג' פעמים, הוא פגם בכל ג' הקוים הנמצאים בעמוד, כפי שרואים שמועד אותיות עמוד, ופגמו עולה עד לחבור התפארת לבינה. לכן הוא משלם נזק שלם, דבעמוד האמצע יש את שני החצאים. וכן מצינו במשנה (ב"ק כו.) **אדם מועד לעולם, ומבאר לדברינו דאדם מסמל את עמוד האמצע דבארנו במאמר 'חשמל דם', לכן הוא תמיד מועד אותיות עמוד, דפגמו פוגם בכל הג' קוים הנכללים בו**. וכן נזק בגימטריא יוסף המסמל את היסוד, דמי שפוגם ביסוד משלם נזק שלם. עין ב'שער מאמרי רז' ל' להאריז'ל (ע' כו) שמקשר שור תם ליעקב איש תם, וכן מקשר חצי נזק של שור תם לחצי המלכות שאחשורוש רצה לתת לאסתר. וכן שמונ'ה ר"ת הפתוב (שמות כא, כט) **"ואם שור נגח הוא מתמל שלשים"** דשור מועד פוגם בחבור לספירת הבינה שנקראת שמונה.

מצינו בגמרא (ב"ק טז:) **תנו רבנן שור חרש שוטה וקטן שנגח, רבי יעקב משלם חצי נזק. ר' יעקב מאי עבדתיה, [מה עשה רבי יעקב שצריך לשלם חצי נזק], אלא אימא רבי יעקב אומר**

משלם חצי נזק. ומובא בספר 'שומר אמונים הקדמון' הלא התרוץ פשוט כי אין יעלה בדעת להבין דרבי יעקב משלם חצי נזק, אבל האמת הוא שפנונו להעידנו על סוד נסתר. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז שאם השור שיך לחרש או שוטה או קטן, שהאפוטרופוס אחראי על התשלום, היה הוא אמינא שאם אין אפוטרופוס, רבי יעקב שהוא בחינת "יעקב איש תם", יהיה אפוטרופוס לתשלום של שור תם.

ציצית ומזוזה בשליש העליון

הבאנו במאמר 'חשמל ציצית' מהזהר (פינחס רכח). שציצית מסמלת את השפעת הימין, וכן בארנו שם שמזוזה מסמלת את השפעת הימין, לכן מקום המזוזה הוא בצד ימין. נראה דלכן מקום המזוזה הוא בשליש העליון של הפתח, וכן קשרי חוטי הציצית נעשים רק בשליש העליון של החוטים, לרמז שהשפעת הימין נשארת למעלה בחצי העליון, ואינה יורדת למטה בפנימיות רק בבחינת מקיף. וכן מזוזה היא שמירה בבחינת מקיף והשפעתה לא נכנסת בפנימיות, ולכן חוטי הציצית בשני השלישים התחתונים הם נפרדים, לרמז שהשפעת הימין בפני עצמו יורדת גם לחצי התחתון אבל רק לחיצונים שהם בבחינת נפרדים, כדלקמן. וכן מצינו בגמרא (מנחות מב.) שצריך להפריד את חוטי הציצית שיהיו נפרדים, כמו הבלורית של עובדי כוכבים ששערותיהם נפרדות. ורואים שהגמרא מקשרת בין חוטי הציצית הנפרדים, לשערות ששיכות לצד הקלפה.

וענין השליש הוא בחינת חצי, דשליש עליון מגיע עד בחינת החזה שהוא חצי הגוף, כפי שמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער יד ח"א ע' רז) שמצד הפנים הוא מגיע עד החזה אבל מצד האחור הוא יורד עד כנגד הטבור, וממילא הוא ממש חצי חצי. וכן מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (ציצית ח"א ע' מז) שהשליש העליון של הציצית הוא כנגד חצי העליון של זעיר אנפין עד החזה, ושני שלישים תחתונים הם כנגד החצי התחתון. עין ברבנו בחיי (במדבר טו, לח) שמקשר ציצית ומזוזה לענין השליש העליון. וכן מצינו בגמרא (שבת כב.) שמקשרת את גרות חנכה לחוטי הציצית. וכן מצינו קשר בין ציצית למזוזה ב'שאלות דרב אחאי' (כו) **מזוזה מימין, ונר חנכה משמאל, ובעל הבית בטלית מציצת באמצע.** וכן נר חנכה שהוא בחינת מקיף בלבד, ואין רשות להשתמש בו בפנימיות, מסמל את החצי העליון בבחינת ציצית ומזוזה. וכן בתפלת 'על הנסים' שאומרים בחנכה, יש ק"ח תבות כמנין חצי.

מצינו בגמרא (מנחות מד.) **אמר רב יהודה טלית שאולה כל שלשים יום פטורה מן הציצית, מיכן ואילך חיבת.** תניא נמי הכי השוכר בית בחוצה לארץ כל שלשים יום פטור מן המזוזה, מיכן ואילך חיב. רואים שהגמרא מקשרת בין הלכות ציצית למזוזה בענין השלשים יום. ויתכן ששלשים מרמז על סוד השליש שיש בשתי מצוות אלו.

מצינו ב'מדרש פליאה' בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה "גדלים תעשה לך", **אמר משה אם פן למה מיפטת את הירח, אמר לו הקדוש ברוך הוא והלא הרבתי את הכוכבים.** נראה לבאר ש'משה טען שאם מצות ציצית מסמלת את החצי העליון, הרי שיש לה חשיבות מצד הקדשה גם בעולם הזה, ואם פן למה ה' מעט את הירח שמקבל רק את החצי התחתון. וה' ענה לו שהרבה את הכוכבים המסמלים את החצי העליון, כפי שבארנו במאמר 'חשמל סכה' שאור הכוכבים הוא בבחינת המקיפים של אור הסכה, המסמלים את החצי העליון. וכן נראה שאמות העולם נקראים עובדי כוכבים, לרמז שקשורים לחצי העליון שהוא בבחינת כוכבים.

נבאר לקמן בענין 'קץ הימין' שההבדל בין חסד לגבורה הוא, שחסד נותן לאדם מה שהוא רוצה, וגבורה נותנת לאדם מה שהוא צריך. נראה דמצוות ציצית ומזוזה הן מצוות קיומיות ולא חיוביות, דאין האדם חייב ללבש בגד של ד' כנפות כדי להתחייב בציצית, וכן אין חיוב לגור בבית שיש בו חיוב מזוזה כדי לקיים מצוות מזוזה. דאלו המצוות הן משרש החסד שנותן בדרך של רצון, ולא בדרך של חיוב.

מובא ב'מרדכי' (מנחות תקמד) שאם נפסלה הציצית בשבת, אין חיוב להוריד את הבגד כדי שלא ללבש בגד של ד' כנפות בלי ציצית, ומביא ראיה ממזוזה שאם הוא אנוס ואין לו מזוזה יכול לגור בבית. והאחרונים מקשים על ה'מרדכי' מהרבה מצוות כמו שעטנז, שחייבים להוריד את הבגד מיד, או מצות כסוי הדם שאסור לשחוט מערב שבת אם יודע שבשבת יהיה אנוס ולא יוכל לכסות, ומדוע בציצית ובמזוזה הוא נקרא אנוס, אם יכול להוריד את הבגד, או שלא יכנס לבית. נראה לבאר על פי דברינו כיון שציצית ומזוזה הן מצוות קיומיות, ולא יתבעו את האדם שלא לבש בגד של ד' כנפות, או אם גר בבית הפטור ממזוזה, הרי שמצוות אלו הן פחות חמורות ממצוות חיוביות שכל יהודי חייב לקימן, ויתבעו אותו אם לא קימן. וממילא אין להקשות משאר מצוות על ציצית ומזוזה. וכן מצוות כסוי הדם היא מצוה חיובית, דכל מי שרוצה דם שאינו מכסה חייב לכסותו.

מצינו בירושלמי (סנהדרין ג.) **רב אמר קרח אפיקרסי היה, מה עשה עמד ועשה טלית שכלה תכלת אתא גבי משה אמר לו טלית שכלה תכלת מה שתהא חייבת בציצית, אמר לו חייבת, דכתיב "גדלים תעשה לך וגו', בית שהוא מלא ספרים מהו שיהא חייב במזוזה אמר לו חייב במזוזה וכו', באותה שעה אמר קרח אין תורה מן השמים. נראה דלכן קרח התנגד למצוות ציצית ומזוזה דוקא, דקרח שהיה לוי היה בבחינת גבורה, כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'. לכן הוא התנגד למצוות אלו שמסמלות את השפעות הימין, ולכן הוא אמר **טלית שכלה תכלת וכו'** דתכלת מסמלת את מדת הגבורה והוא טען שהעקר בציצית הוא התכלת שבציצית, המסמל את הגבורה שבחסד. וכן מלוי אותיות ק"ך ח"ח קו"ף רי"ש ח"ת בגימטריא **לא תעשה** המסמל את מדת הגבורה.**

מובא ברש"י (במדבר טז, א) **"ויקח קרח"**, לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הפהנה, וזהו שתרגם אונקלוס ואתפלא, נחלק משאר העדה להחזיק במחלקת, וכן "מה יקח לבן" לוקח אותך להפליג משאר בני אדם. רואים שהלשון **"ויקח"**, משמעותו נחלק והתפלא. נראה דלכן **"ויקח קרח"**, בגימטריא גבורה חצי חצי, ובאפן אחר **"ויקח קרח"**. יש פעמים אותיות קח, כמנין פעמים חצי. לרמז את שרש המחלקת שבאה ממדת הגבורה של קרח, שענינה לחתך לשני חצאים ולהתפלא. וכן נראה שהצטרפו לקרח במחלקתו נגד משה מאתים וחמשים ראשי סנהדראות כמו שכתוב (במדבר טז, ב) **"ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה"** דבארנו לעיל שהסנהדרין שיכים למדת הגבורה שחזתכת את הדין לכן הם הרגישו משיכה להתחבר עם קרח שהיה מאותו שרש שלהם.

כתוב (ויקרא כ, יז) **"וראה את ערותה והיא תראה את ערותו חסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם"**. נראה דלכן הכתוב קורא לחטא הזנות בשם **"חסד"** לרמז שהם התקשרו עם השפעת החסד שביסוד שיוצרת דרך החיצונים. וכן מצינו במשנה (מנחות פח.) שהיו מודדים לסוטה, חצי לוג מים למים המאפרים. ומבאר לדברינו שמרמזים לה במים האלו את החצי העליון, שצריך בדיקה אם הוא נפגם.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

מוֹבָא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' חוקת ע' רנד) ענין חטא משה רבנו עליו השלום שחטא בסלע, הוא ממש חטא אדם הראשון שנזדוּג קדם שבת, וגרם להזדוּג יסוד דקטנות וכו', וכן ממש חטא בענין הפאת הסלע במטה, שהוא יסוד דקטנות, והנה ארז"ל שטפף דם בסוד דם בתולים. ובא חטא הדם מצד מטהו מה שנהפך לנחש, והוא סבת יציאת הדם פי שד"י וד"ם גימטריא נחש. רואים שחטא מי מריבה היה ביסוד שבמלכות, שהוא בסוד שם שד"י יחד עם דם כדלעיל, וטפף דם בסוד דם בתולים, ונהפך המטה לנחש באותה בחינה של חטא אדם הראשון. על פי זה נראה לבאר מדוע התורה מציגת שלש פעמים את חטא מי מריבה יחד עם מדבר צן. ככתוב (במדבר כז, יד) "כֹּאשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בַמְדָּבָר צֵן בְּמַרְיַבֶּת הַעֲדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בַמַּיִם לְעִינֵיהֶם הִם מִי מַרְיַבֶּת קֹדֶשׁ מְדָבָר צֵן". וכן (דברים לב, נא) "עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי מַרְיַבֶּת קֹדֶשׁ מְדָבָר צֵן עַל אֲשֶׁר לֹא קִדַּשְׁתֶּם אוֹתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". ד"מְדָבָר צֵן" בגימטריא שפ"ו שהוא המספר של דוד בן ישי שמסמל את נקדת ציון ששם היה החטא. וכן "צן" מרמז על ציון. וכן מדבר צן נמצא בגבול ארץ ישראל וארץ אדום, כמו שכתוב (במדבר לד, א) "וְהָיָה לְכֶם פְּאֵת נֹגֵב מִמְדָּבָר צֵן עַל יְדֵי אָדוֹם". ומבאר רש"י "מְדָבָר צֵן" אֲשֶׁר אֶצֶל אָדוֹם מִתְחַלֵּת מִקְצוֹעַ דְּרוֹמִית מִזְרְחִית שֶׁל אֶרֶץ תְּשַׁעַת הַמַּטּוֹת. כִּיצַד שְׁלֹשׁ אֶרְצוֹת יוֹשְׁבוֹת בְּדְרוֹמָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֹו אֶצֶל זֹו, קִצַּת אֶרֶץ מִצְרַיִם, וְאֶרֶץ אָדוֹם כְּלָה, וְאֶרֶץ מוֹאָב כְּלָה. וּגְבוּל אָדוֹם וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בַּמְדָּבָר צֵן, מִסְמַל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שְׂדוּד וְעָשׂוּ נִפְגָּשִׁים בּוֹ. וְכֵן מְדָבָר צֵן הָיָה בְּנַחֲלַת יְהוּדָה הַשְּׁבֵט שֶׁל דָּוִד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יהושע טו, א) "וַיְהִי הַגּוֹזֵל לַמַּטֵּה בְּנֵי יְהוּדָה לְמִשְׁפַּחְתָּם אֶל גְּבוּל אָדוֹם מְדָבָר צֵן נֹגֵב מִקְצַת תִּימָן".

וְכֵן מְצִינֵנו שְׁמַרְיָם נִפְטָרָה בַּמְדָּבָר צֵן, שֶׁכְּתוּב (במדבר כ, א) "וַיָּבֵאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הָעֵדָה מְדָבָר צֵן בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן וַיֵּשֶׁב הָעָם בְּקֹדֶשׁ וַתִּמַּת שֵׁם מְרִיָם וַתִּקְבֹּר שָׁם". ומרְיָם הִיְתָה אַחַת הָאִמְהוֹת שֶׁל בֵּית דָּוִד, כְּמוֹבָא בְּגִמְטְרָא (סוטה יא:), וְהַמְהַרְש"א שֵׁם מְבָאָר (ר"ה דוד) שְׂדוּד הָיָה נֶכֶד שֶׁל מְרִיָם מִצַּד אִמּוֹ. וְכֵן מְרִיָם הִיְתָה בְּסוּד בְּאֵר הַמַּסְמְלֶת אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּגִמְטְרָא (תענית ט). בְּאֵר בְּזִכּוֹת מְרִיָם. וְכֵן כְּנֹר דָּוִד בְּגִמְטְרָא מְרִיָם, דְּכָשֶׁם שְׁכָנֹר דָּוִד קָשׁוּר לִים כְּנָרְת, כְּמוֹבָא בְּזִהַר (שלח קעה:), כֵּן מְרִיָם קָשׁוּרָה לִים כְּנָרְת, כְּמוֹבָא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (הקדמה לז) שְׁבָאָרָה שֶׁל מְרִיָם נִמְצָא בִּים כְּנָרְת. וְכֵן מְרִיָם נִעְנְשָׁה בְּצַרְעַת, הַיְסוּרִים שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ כְּדִלְעִיל. וְכֵן מְצִינֵנו שְׁמַרְיָם הִיְתָה בְּבַחֲיַנַּת פֶּה הַמַּסְמַל אֶת הַמַּלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּרִש"י, (שמות א, טו) פוּעָה זֹו מְרִיָם עַל שֵׁם שְׁפוּעָה וּמְדַבְּרַת וְהוּגָה לְוָלָד. וְכֵן מְרִיָם הִיְתָה מִשְׁרָשׁ רַחֵל הַמַּסְמְלֶת אֶת הַמַּלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּלִק"ת לְהַאֲרִיז"ל (שמות ע' קכה) שְׁיֹוֹכְבָד וּמְרִיָם הֵן בְּבַחֲיַנַּת לֵאָה וְרַחֵל.

בְּאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'מִשֶּׁה מִים הַעֲלִיּוֹנִים מְרִיָם מִים הַתְּחַתּוֹנִים' שְׁרָשׁ נִשְׁמַת מִשֶּׁה הִיא מֵהַמִּים הַעֲלִיּוֹנִים, כְּמוֹבָא בְּלִק"ת (עקב יז) שְׁרָשׁ מִשֶּׁה הוּא מְבַחֲיַנַּת מְקוֹר הַחֲכָמָה "כִּי מִן הַמִּים מְשִׁיתָהוּ" בְּבַחֲיַנַּת יַם חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. וְכִינֵן שֶׁהַמִּים הַעֲלִיּוֹנִים נִפְרְדוּ בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם מֵהַמִּים הַתְּחַתּוֹנִים, וַיֵּשׁ מִחֲלַקַּת בֵּין הַמִּים הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, מְרִיָם שְׁרָשׁ נִשְׁמַתָּה מֵהַמִּים הַתְּחַתּוֹנִים שְׁשִׁיכִים לַמַּלְכוּת, עֲזָרָה לַמְּשִׁיחַ כָּל חַיּוֹ וְהַגְּנָה

עליו מהמים התחתונים. החל מהזמן ש'משה היה תינוק בתבה ביאור במים התחתונים, ומרים עמדה מרחוק לשמר עליו. והמשך בבארה של מרים שבזכותה היו לעם ישראל מים תחתונים לשות. וכשנפטרה מרים ולא היו מים לשות, הפה משה את הסלע ועורר את התנגדות המים התחתונים אליו, וכבר לא היתה מרים שתגן עליו, ונגרם חטא מי מריבה, שהמים התחתונים רבו עם משה. ועוד בארנו במאמר שם מדוע לא זכתה מרים להפגס לארץ ישראל כמו בעלה כלב בן יפנה, כיון שהלשון הרע שאמרה על משה שפורש מאשתו, היה הגורם לחטא מי מריבה, שהמים התחתונים התנגדו למשה ורבו אתו, משום שפרש מאשתו שהיא בסוד מים התחתונים. וכמו ש'משה ואהרן לא נכנסו לארץ ישראל בגלל חטא מי מריבה, גם מרים שגרמה את החטא לא נכנסה. ונראה להוסיף עמק על פי דברינו שלאחר שטענה מרים את טענת היסוד שבמלכות על פרישת משה מאשתו, כיון ששרש נשמתה התעורר לטען את הטענות ששיכות לשרשה, היא נפטרה במדבר צן שמסמל את היסוד שבמלכות, ששם נובעים המים התחתונים. וכשהיא נפטרה, סרה ממשה ההגנה שלה מהמים התחתונים, וההתנגדות היתה בתקף גדול; גם משום שמרים איננה, וגם משום שהמקום הזה שינן למים התחתונים, וכן משום שמרים קטרגה עליו שהוא פורש מאשתו ומהמים התחתונים. כל הגורמים האלה יחד, גרמו שהמים התחתונים רבו עם משה במדבר צן, ונהיה חטא מי מריבה, שפגמו את היסוד שבמלכות והפכו אותו לנחש כדלעיל.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (חוקת רנה) ש'ה' אמר למשה לדבר אל הסלע ולהשפיע לישראל את השפעת המים האמתיים שהם פנימיות התורה, ולקחת ביד את המטה המרמז על נגלות התורה שהם בבחינת הגוף והקלפה של התורה, כדי שיהיה קצת גוף. ומשה חשב שבגלל הערב רב אין הם ראויים לפנימיות התורה, והוא הפה את הסלע לשבר את קלפות התורה ולהשפיע לישראל את התלמוד בבלי וירושלמי. ולכן כתוב **"ותשת העדה ובעירם"**, שמזה שתו גם הערב רב הנמשלים לבעירים. ואם משה היה משפיע את פנימיות התורה היו נכנסים לארץ ישראל עם משה, וזוכים לגאולה דרך פנימיות התורה. ובגלל ש'משה מנע את זה הוא נענש שלא נכנס לארץ ישראל וצריך לבא בכל הגליות לעזר לישראל לברר את קלפות התורה, עד שיזכו לפנימיות התורה ולגאולה, עד כאן דברי האריז"ל. ומבאר לדברינו שהפגם היה ביסוד שבמלכות, ששם שרש נשמת דוד שמלמד את פנימיות התורה. והתקון של המקום הזה הוא רק דרך פנימיות התורה שהיא סוד הגאולה. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' שהכתוב (במדבר כ, יג) **"המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה'ה' ויקדש בם"**, **"ר'ת אבלי ורב"א"**, לרמז שהחטא היה ש'נכנסו בהיות דאבני ורבא, במקום להפגס לסודות התורה.

כתוב (בראשית יד, ז) **"וישב ויבאו אל עין משפט הוא קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי הישב בחצצן תמר: ויצא מלך סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צבאים ומלך בלע הוא צער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים"**, ומבאר רש"י **עין משפט הוא קדש על שם העתיד שעתידין משה ואהרן להשפט שם על עסקי אותו העין והם מי מריבה**, ומובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' מח) **אלו המלכים נשאו על סדום להלחם עליה לא נתכוננו פי אם לבקש תואנה לקח את לוט בשביה**. נראה דשרש מלחמת המלכים נגד סדום, היה בגלל ההתנגדות הגדולה של הקלפות להולדת נשמות דוד המלך והמשיח מלוט, לכן הם לקחו את לוט בשבי שלא יוכל להוליד בסדום את שרש הנשמות האלו. ואברהם יצא למלחמה נגדם בגלל נשמת דוד כפי שבארנו במאמר

תכלית ספורי לוט'. ולכן המלחמה היתה במקום החטא של מי מריבה, דמי מריבה מסמלים את המלחמה בין הקדשה לקלפה על היסוד שבמלכות ששם שרש נשמת דוד.

פתוב (תהילים קלט, טו) **"לא נכחד עצמי ממן אשר עשיתי בסתר רקמתי בתחתיות ארץ"**. וברד"ק שם **"רקמתי בתחתיות ארץ"**, הוא הרחם שהוא מקום שפל ואפל כמו תחתיות הארץ. ורואים שיסוד המלכות הוא מקום שפל ואפל, וכן תחתיות ארץ מרמז על הגיהנם שקשור למקום הזה פדלעיל. וכן "רקמתי בתחתיות ארץ" ר"ת בא"ר המסמל את היסוד שבמלכות שבו נוצר הנלד פדלעיל. וכן ילד הוא אותיות דלי דכשם שדלי מוציא שפע מהבאר, כך לדה מוציאה שפע מהבאר. וכן מובא ברד"ק (ישעי' נא, א) שרחם האשה נמשל בפסוק לבור. וכן בור מרמז בתבת עבור. וכן מובא בשם הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א שבאר שבע בגימטריא יצר הרע, ובארנו במאמר 'חשמל דם' שבאר שבע היא היסוד שבמלכות. וכן מצינו במדרש (תדב"ז כב) שיסוד האשה נקרא קבר, לרמז שחיי אישות יורדים למקום הקלפה שהיא בבחינת מות. וכן קבר מרמז בכתוב (בראשית כח, י) **"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" בדלוג שבע אותיות.**

ולכן מיליארדי אנשים מאמות העולם נמשכים אחרי הנצרות בכל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציון שהשתלשלה ממעשה זה, שהוא באותה בחינה של חרבן הבית. וכפי שידוע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן קרא לעצמו **נוצרי**, על שם הפסוק **"ונוצר משרשיו יפרה"**. והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדת שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ומשום כך הקימו הנוצרים שם כנסיות וכו'. וכן שמו, כפי שמופיע ב'אגרת תימן' לרמב"ם, היה **ישוע** שהוא מצד אחד אותיות **עשיו** עם יו"ד המסמל את ניקתו מהקדשה, ומצד שני הוא בגימטריא **דוד בן ישי**. כי משם הוא יונק. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב תס) **ישוע היה גלגול עשיו**. וכל הגאלה תלויה בגימטריא הזאת שהיא כמנין שפ"ו, כמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח: **ומה שכתב רבנו הארי" ז"ל: השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי**. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. ומבאר לדברינו שצריך לעשות תקון בציון להוציא את ניקת עשיו דרך ישוע משם, ולהחזיר את השפע לדוד בן ישי. וכן השתלשל שם ראש הנוצרים אפיפיור בגימטריא שפ"ו עם הכולל. וכן בתוך אינקוויזיציה יש אותיות ציו"ן ק' דאות ק' מסמלת את הנחש.

מצינו בזהר (פנחס רנא:) ר' שמעון פתח ואמר **"גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים"**. **"גער חית" זו חיה שנגחז בה עשו, מהו "קנה" זה הזכר של זו החיה הרעה שיש לו צד קטן בהאחזות הקדשה, ומשום כך היא שולטת על העולם, ועל שלטון זה כתוב "קנה וסוף קמלו", "קנה" שעתיד הקדוש ברנך הוא לשבר אותה כקנה זה. רואים שיניקת עשו מהקדשה היא דרך בחינת קנה שהוא קוץ. כמו שכתוב (ישעי' לו, ו) **"הנה בטחת על משענת הקנה הרצוץ הזה, על מצרים, אשר יסמך איש עליו, ובא בכפו ונקבה"**, רואים ש"קנה רצוץ". הוא קוץ שדוקר. וכן רצוץ בגימטריא שפ"ו. וכן מצינו שהמן הנכד של עשו שיונק מציון פדלקמו, הוא בחינת קוץ, כמובא במדרש (אסת"ר ט, ב) **באותה שעה אמר הקוץ לפני הקב"ה, רבונו של עולם אני שאין לי במה לתלות, אתן את עצמי ויתלה טמא זה, שאני נקרא שמי קוץ, והוא קוץ מכאיב, ונאה שיתלה קוץ על קוץ, וממנו מצאו ועשאו, וכיון שהביאהו לפניו הכינו על פתח ביתו ומדד עצמו עליו להראות עבדיו היאך יתלה מרדכי עליו, השיבתו בת קול, נאה לך העץ****

מתקו לך העץ מששת ימי בראשית. נראה דזה סוד קץ הגאולה, שה' יוציא את האות ו' מהקוץ של עשו, שממנה הוא יוגק, ותשארנה אותיות קץ, כפי שבארנו שבטול יניקת עשו, הוא הדין הגדול של הקץ, ובזה תלוינה הגאולה. וכן קוץ נרמז בתבת שקוץ. וכן קוץ בגימטריא מציון, דיניקת הקוץ היא מציון. וכמו שכתוב (ירמי' ט, יח) "קול נהי נשמע מציון איך שדדנו בשנו מאד כי עזבנו ארץ כי השליכו משכנותינו". והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהשעיר לעזאזל היה נותן יניקה לקלפת עשו מבית המקדש, כמובא בזהר (צו כח). שהשעיר לעזאזל הוא כנגד "עשו איש שעיר", אותו היו דוחפים על הצוק אותיות קוץ, כמובא במשנה (יומא סז), לרמז שיניקת עשו היא מבחינת קוץ. וכן קו"ץ ס"ת הכתוב על היניקה מציון (ירמי' ד, טז) "הזכירו לגוים הנה השמיעו על ירושלים נצרים באים מארץ המרחק ויתנו על ערי יהודה קולם". וכן קו"ץ מרמז בכתוב שנאמר על חטא העגל (שמות לב, ו) "וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק". בדלוג שתי אותיות, וכפי שנבאר שצחוק שיך למקום הזה.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (תהילים תלו) "גער חית קנה", כי ידוע שיש שני בחינות, סטרא דמסאבא הנקרא חמץ, וסטרא דקדשה הנקרא מצה, וכשיחתך רגל זו החי"ת, תשאר ה'. וכשיחתך רגל זו הק' של קנה, ישאר הנ"ה, בסוד "ראשון לציון הנה הנם". וזהו גער ח"ת [חי"ת], וק' דקנה, וחתכם ועשה אותם הח"ו, ויעשו מחמץ מצה, ומקנה הנ"ה. וזה סוד נעיצת הקנה בים, רוצה לומר רגל זאת הק' נתארכה, ונעצה בים שהיא ה' תתאה, הנקרא ים, והורידה לחיצונים. וק' של זאת הקנה שנתארכה מהנה, הוא שהעלה שירטון. רוצה לומר, קו ארץ מרגל הק'. ועליה נבנה כרד גדול של רומי וכו', ובזה השירטון יש אותיות שט"ו רנ"ה, למען שפוט הרנה את הצמאה, ונבנתה צור מחרבנה של ירושלים. רואים שיניקת הקלפה משלמה המלך היתה דרך בחינת קנה שנעץ גבריאל בים, והוא הקנה של עשו, שנאמר עליו "גער חית קנה". ומבאר לדברינו שהקנה של עשו יוגק מציון. וכן רואים שיניקת הקנה היא בסוד "הנה" שנהפך לקנה, באותה בחינה שהמצה נהפכת לחמץ. ומצה מסמלת את דוד המלך, כמובא בזהר (ויצא קנז). לחם עני, מי זה עני, זה דוד המלך שכתוב בו "כי עני ואביון אני". ולכן נעיצת הקנה היתה בים, כפי שנבאר לקמן שהנשמות בציון הן בבחינת דגים, ושלמה נרמז בדג הסלמון.

וכן דוד המלך שרשו מצחק כפי שהבאנו לעיל מהזהר (וישלח קסח). ומובא ברש"י (בראשית יז, יט) "וקראת את שמו יצחק" על שם הצחוק. כי דוד המלך שרשו ממקום הצחוק של יצחק. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאר"ל (וירא ע' נו) ששרש נשמת יצחק היא מיסוד הנוקבא מהרוחא דשביק בה בעלה, ולכן נשמת יצחק היתה בתחלה בבחינת נקבה ובעקדה קבל נשמה חדשה בבחינת זכר. ומבאר לדברינו ששרש יצחק הוא מיסוד הנוקבא ששם מקום הצחוק, ושם שרש דוד. וכן מצינו אצל דוד (ש"ב ו, כא) "ושחקתי לפני ה'". וכן מצינו במדרש (תנחומא תצוה טו) דוד המלך נתאוה להקטיר קטרת. ובקטרת כתוב (שמות ל, לו) "ושחקת ממנה הדק". דשרש המלה שחוק הוא מלשון לשחק ולפורר, דשחוק נוצר על ידי פרוץ החכמה לפרורים קטנים שמעוררים את השחוק. וכן מצינו בגמרא (ערכין טז) תנא דבי רבי ישמעאל על מה קטרת מכפרת, על לשון הרע. אמר הקדוש ברוך הוא יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי. ורואים שקטרת מכפרת על הלשון המסמלת את היסוד שבמלכות כדלעיל, וכן קטרת נעשית בחשאי בבחינת זויג שנעשה בחשאי. וכן הכתוב (ישעי' לג, ט) "חזה ציון קרית מועדנו" ר"ת צח"ק. וכן כתוב (מ"ב יט, כא) "לעגה לך בתולת בת ציון" ורואים שלעג וצחוק על הרשעים בא מציון. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שנחשון בן עמינדב

שִׁמְמוֹנוּ יֵצֵא דוֹד הַמֶּלֶךְ, בְּגִימְטְרִיא שְׁחוֹק. וְכַפִּי שְׁמוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלוּלִים' לְהֶאֱרִיז' ל (ג) שְׁנַחֲשׂוֹן הוּא מְלֻשׁוֹן נַחֲשׁ, שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ע"ז ג) אָמַר לִיה רַב אַחָא לְרַב נַחְמָן בְּרַ יֶצְחָק, מִיּוֹם שְׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵין שְׁחוֹק לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁכַל הַשְׁחוֹק שֵׁישׁ בְּעוֹלָם בְּזִמְן הַגְּלוּת הוּא מִמָּה שֶׁהִקְלִפָּה יוֹנְקַת מִצִּיּוֹן, וְהַשְׁחוֹק הָאֲמִתִּי דִקְדָּשָׁה יִחְזַר כְּשִׁיחָהּ תִּקְוֹן בְּצִיּוֹן, וְיִלְמְדוּ אֶת הַתּוֹרָה גַּם בְּדַרְכַּי הַצְּחוֹק שֶׁהוּא אֶחָד מֵהַשְּׁבָעִים פְּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה. וְכֵן מְשִׁיחַ אוֹתִיּוֹת יִשְׁמַח. וְכֵן מְצִינּוּ שֶׁהָר צִיּוֹן מְבִיא שְׂמִיחָה לְבָאִים בְּשַׁעְרָיו, כְּמוּבָא בְּזֶהָר חֲדָשׁ (וּיֵצֵא לוֹ) "מְשׁוֹשׁ כָּל הָאֶרֶץ הָר צִיּוֹן יִרְכָתִי צְפוֹן", שְׁכַל מִי שֶׁחָהּ רוֹאֶה אוֹתָהּ, הִיא שְׂמִיחָה. דְּתַנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי א"ר חִיָּא, מֵעוֹלָם לֹא נִכְנַס אָדָם בִּירוּשָׁלַיִם, וְהִיא עֶצֶב.

וְכֵן צְחוֹק בְּגִימְטְרִיא צְדִיק הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד, וְהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק שְׁבַנוּקְבָא, הֵינּוּ הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת שְׁנוּקְרָא צִיּוֹן. וְכֵן הַשֵּׁם צִיּוֹן מִתְחִיל בְּאוֹת צְדִיק שֶׁהִיא בְּגִימְטְרִיא צְחוֹק, וְצִיּוֹן בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף, הֵינּוּ הַיְסוּד שְׁבַנוּקְבָא, כְּמוּבָא בְּלִק"ת לְהֶאֱרִיז' ל (פ' נשא ע' רה) שֶׁהַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת נִקְרָא צִיּוֹן. וְכֵן כְּתוּב (איוב יב, ד) "וַיַּעֲנֶהוּ שְׁחוֹק צְדִיק תַּמִּים". וְרוֹאִים שֶׁהַשְׁחוֹק שֵׁיךְ לְבְּחִינַת הַצְּדִיק. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת' לְהֶאֱרִיז' ל (ע' שמח) שְׁשְׁחוֹק בְּגִימְטְרִיא ב' פְּעָמִים אוֹר וּבְגִימְטְרִיא בֵּית עִם שְׁתֵּי הָאוֹרוֹת, לְרַמֵּז שֶׁהַבֵּית הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת מְקַבֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַשְׁחוֹק. וְכֵן מִנְהַג יִשְׂרָאֵל לְהַבִּיא בְּדַחַן לְשִׁמְחַת הַחֲתָן וְהַכֹּהֵן, לְרַמֵּז לָהֶם שֶׁשָּׂרֵשׁ הַזּוּג שֵׁיךְ לְצְחוֹק דִּקְדָּשָׁה. וְכֵן הַכְּתוּבִים (ירמ' ז, לד. טז, טז, ט. כה, י. לג, יא) "קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמִיחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל כְּלָה" ר"ת שְׁחוֹ"ק בְּב' אֲפָנִים. וְכֵן שְׁחוֹק בְּגִימְטְרִיא מַעֲשָׂה, הַמְרַמֵּז עַל זְוִיג זָכָר וְנִקְבָּה, כְּמוּבָא בְּמִשְׁנָה (ברכות טז) חֲתָן פְּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע וְכו' אִם לֹא עָשָׂה מַעֲשָׂה.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר פז, ז) "וַיְהִי כִּהְיוֹם הַזֶּה וְאֵין אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבַּיִת", רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יוֹם נִבּוֹל שֶׁל נִילוּס הָיָה, וְהִלְכוּ הַכָּל לְרֹאוֹת, וְהוּא לֹא הֵלֵךְ. וּב'מִתְנֻחוֹת כְּהֵנָּה' שֵׁם יוֹם נִבּוֹל שֶׁל נִילוּס, שֶׁהָיוּ עוֹשִׂין חַג בַּיּוֹם שֶׁהַנִּילוּס עוֹלָה, וְהָיוּ מִצְחָקִים שֵׁם בְּמִינֵי שְׁחוֹק. נִרְאֶה דְּלִכְּן בַּיּוֹם זֶה נִסְתָּה אֶשֶׁת פּוּטִיפֵר לְהַחֲטִיא אֶת יוֹסֵף, דְּבַיּוֹם זֶה שֶׁהַשְׁחוֹק דִּקְלָפָה מִתְגַּבֵּר, הוּא נִסָּה לְפָגֵם אֶת הַיְסוּד דִּקְדָּשָׁה שֶׁל יוֹסֵף הַצְּדִיק וּלְהַחֲטִיא. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית ט, ז) "וַתֵּשֶׂא אֶשֶׁת אֲדִנְיוֹ עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שְׂכַבָּה עִמִּי" ר"ת עֵשׂ"ו דְּהַתְּגָרוֹת זוּ הִתְּהַמְּהוּ מֵהַיְסוּד דִּקְלָפָה שֶׁל עֵשׂו. וְכֵן נִילוּס בְּגִימְטְרִיא צִיּוֹן, וְהוּא גַּם אוֹתִיּוֹת סִילוֹן, שֶׁהוּא צִיּוֹן הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת כְּדִלְעִיל.

וְכֵן פּוּטִיפֵר בְּגִימְטְרִיא שִׁפ"ו, וּמְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סוטה יג:) "וַיִּקְנֶהוּ פּוּטִיפֵר סְרִיס פְּרַעֲהָ" אָמַר רַב שְׁקֵנָאוּ לְעַצְמוֹ בְּאֵ גְבַרְיָאֵל וְסָרְסוֹ. וּמִבְּאֵר רַש"י שְׁקֵנָאוּ לְעַצְמוֹ לְמִשְׁכַּב זָכוֹר מִתּוֹךְ יָפִי. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ קָשֶׁר בֵּין מַעֲשָׂה אֶשֶׁת פּוּטִיפֵר, לְמַעֲשָׂה תְּמָר שְׂמִמְנָה נוֹלַד שָׂרֵשׁ דָּוִד. (ילקוט בראשית קמד) ר' אֶלְעָזָר אוֹמֵר כְּדִי לְסַמֵּךְ מַעֲשָׂה תְּמָר לְמַעֲשָׂה אֶשֶׁת פּוּטִיפֵר, מֵהַ זֶה לְשֵׁם שְׂמִים אֵף זֶה לְשֵׁם שְׂמִים, דָּאֵמַר ר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי רוֹאֶה הִתְּהַ בְּאִיסְטְרוֹלוֹגִין שְׁלָה שֶׁהוּא עֵתִיד לְהַעֲמִיד מִמְּנָה בֶּן וְלֹא הִתְּהַ יוֹדַעַת אִם מִמְּנָה אִם מִבְּתָהּ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁבַשְׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת הִיא נִסִּיּוֹן לְפָגֵם אֶת הַמְּשִׁיחַ; אֶשֶׁת פּוּטִיפֵר נִסְתָּה לְפָגֵם אֶת שָׂרֵשׁ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְאַצֵּל תְּמָר, עַר וְאוֹנֵן נִסוּ לְפָגֵם אֶת שָׂרֵשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (נדרים כ:) הֵהִיא דְּאֵתָאֵי לְקַמִּיָּה דְּרַב אַמְרָה לוֹ רַבִּי עֲרֻכְתִּי לוֹ שְׁלַחַן וְהַפְּכוֹ, אָמַר מֵאֵי שְׁנָא מִן בִּינִיתָא. וּמִבְּאֵר רַש"י בִּינִיתָא דָּג שֵׁיכוֹל לְאָכְלוֹ כְּמוֹ שְׂיִרְצָה. רוֹאִים שֶׁהָאֵשָׁה בְּזִמְן הַזּוּג הִיא בְּבְחִינַת דָּג שְׂאוֹכְלִים אוֹתוֹ. וְעַל הַדָּג כְּתוּב "לוֹנְתָן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחַק בּוֹ". וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (שלח קעב) שֶׁהַלוֹנְתָן יוֹצֵא בַּיּוֹם תִּשְׁעָה בָּאֵב לְנִקְּם עַל חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן כְּתוּב (בראשית מח, טז) "וַיִּדְגּוּ לְרַב בְּקֶרֶב הָאֶרֶץ". וְרוֹאִים

שפריה ורביה היא בחינת דג. וכן מצינו בגמרא (בכורות ח.) **הכל משמשין פנים כנגד ערף, חוץ משלשה שמשמשין פנים כנגד פנים ואלו הן אדם, דג ונחש.** ומבאר לדברינו פיון שהדג והנחש שיכים ליסוד המלכות, יש להם מעלה בענין הזיווג שדומים לאדם. וכן מצינו ב"רלב"ג (מלחמות השם) מאמר רביעי פרק חמישי) שנגיעה במקומות רגישים באדם נקראת **לדגדג**, ומשם השתלשלה המלה לדגדג, שמשמעויתה גם **לגרום צחוק**, וגם **לצער**. ומבאר לדברינו שהיא מלשון **דג**, הנרמז במקום הצחוק והיסורים. וכן **דגדג** בגימטריא **דוד**. וכן שמות בני דוד נרמזו בדגים; **שלמה** נרמז בדג **סלמון**, **ואבשלום** בדג **סול**. **ואמנון** הוא שם של דג. **ודניאל** ו**אדוניא** נרמזים בדג **דניס**. ו**אליפלט** נרמז ב**פילט** דגים.

מובא ביעב"ץ (סדר עולם רבה) **שהיה הארון במצודת דוד במשך יותר מארבעים שנים, ושם גם יסד את משמרות הלוייה שישוררו לפני הארון, והרי זה סימן לעתיד שמשם תתחיל גם צמיחת הבית השלישי הנצחי.** רואים שבנין בית המקדש השלישי, תתחיל בתקון שיעשו בעיר דוד בחר ציון. וכן מצינו בזהר ח"ד (תיקונים קל.) **"הר ציון ירפתי צפון", מאי הר ציון, דא הוא הר דאתמר ביה "הר העברים", מתמן יקום, ויתרין משיחין דאנון משיח בן דוד, ומשיח בן יוסף, יהון ירכין דיליה, ואיהו אות ביניהו. רואים שהגאלה תתחיל מחבור משה רבינו עם ב' משיחים, שהוא סוד החבור של הר ציון עם הר העברים. ועוד קשר מצינו בין משה לחר ציון, **דמשה בזמן הגאלה נקרא שילה, והוא בגימטריא שילה.** ומובא ברבנו בחיי (בראשית מט, ט) **הזכיר יעקב המשיח בשם שילה, כלומר בנו שיולד משלית אשה כדרך כל הנולדים, מלשון "ובשליתה היוצת מבין רגליה".** ורואים שמקשר בין שילה לשלית אשה, ששיכת ליסוד שבמלכות. וכן **שילה** או **משה**, בגימטריא **מקור** המסמל את היסוד שבמלכות, כמו שכתוב (ויקרא כ, יח) **"והיא גלתה את מקור דמיה".** וכן רואים דמיון בין הפסוק של הגאלה, (ישעי' סג, ד) **"כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה".** לפסוק של תקון ציון (ישעי' לד, ח) **"כי יום נקם לה' שנת שלומים לריב ציון".** דשני אלו הם אותו תקון כדבארנו.**

מצינו כשדוד קבל את המלכות על כל ישראל, כתוב (ש"ב ה, ג) **"ויבאו כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרת להם המלך דוד ברית בחברון לפני ה' וימשחו את דוד למלך על ישראל".** ורואים שדוד המלך קשור גם לחברון, ושם המליכו אותו למלך על ישראל. וכן מצינו בזהר (לד לד עט:) **דוד אין לו לקבל במלכות עד שיתחבר באבות שהם בחברון ואז בהם יקבל המלכות ועל פן התעכב שם שבע שנים.** וכן מצינו קשר בין דוד המלך לאדם הראשון שקבור בחברון, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (מלכים א, ע' שעט) **שאד"ם** ר"ת **אדם** דוד **משיח**, ודוד בא לתקן את חטא אדם הראשון. וגם בחברון מצינו שעשו ועמלק מנסים לינוק ולהכניס, כמובא בתרגום יונתן (בראשית ג, יג), שראשו של עשו נקבר במערת המכפלה. וכן מובא ב'בעל הטורים' (בראשית כג, יז) **"ויקם שדה עפרון" ר"ת בהפך עש"ו. רמז לעשו שיקום לערער על המערה.** ובעלון 'אור עליון' הוסיף שהס"ת של **"ויקם שדה עפרון" המ"ן**, ומבאר לדברינו שעשו ונכדו המן מנסים לינוק ממערת המכפלה. וכן כתב רש"י שם **"ויקם שדה עפרון" תקומה היתה לו שיצא מיד הדיוט ליד מלך.** רואים שגאלת מערת המכפלה העלתה את המקום ליד **מלך**, המרמזת על מלכות בית דוד. וכן מובא בשם האדמו"ר מאוסטרובצא זצ"ל (חיי שרה ב) שאברהם שלם **ארבע מאות שקל** רק עבור קבורת ראשו של עשו במערת המכפלה, ועבור שאר הנקברים שם לא היה צורך לשלם, ומבאר שעשו הוא בסוד מספר ארבע מאות, לכן שלמו עליו במספר הזה. וכן הכתוב (בראשית לב, ו) **"באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו" ס"ת עש"ו ת',** דהארבע מאות איש הם חלק מעשו.

וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר שְׁעֵשִׂיו וְדוּד הֵם זֶה לְעֵמֶת זֶה בְּבַחֲיִנַת זֶהָ. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ: (תזריע נא.) **בְּעֵשׂוֹ כְּתוּב "וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי" וְגו', וְהֵלֵא כְּתוּב גַּם בְּדוּד "וַיְבִיֵּאֵהוּ וְהוּא אֲדָמוֹנִי", אֶלֵא עֵשׂוֹ מִן זֶהֱם הַזְּהָב נִעְשָׂה, וְדוּד בַּזְּהַר הַזְּהָב נִדְבֵק, בְּעֵשׂוֹ כְּתוּב בּוֹ "אֲדָמוֹנִי כְּלוֹ כְּאֲדָרְתַּת שְׁעָר" שֶׁהוּא בַּזְּהָם וּפְסֻלַּת הַתּוֹךְ הַזְּהָב יֵצֵא. וּבְדוּד כְּתוּב "עִם יָפָה עֵינַיִם וְטוֹב רֵאִי".** וְכֵן מְצִינּוּ שֶׁהִיוּ עִם דוּד אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ בְּדוּמָה לְעֵשׂוֹ, כְּכְתוּב (ש"א כב, ב) **"וַיִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ מְצוּק וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר לוֹ נֶשֶׂא וְכָל אִישׁ מִרְ נֶפֶשׁ וַיְהִי עֲלֵיהֶם לְשָׂר וַיְהִיו עִמּוֹ כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ".** וְלָכֵן הִיוּ אֲנָשִׁים אֵלּוּ מְרִי נֶפֶשׁ וּבַעֲלֵי יְסוּרִים, שְׁשִׁיכִים לְצִיּוֹן כְּדַלְעִיל. וְכֵן כְּתוּב (שם כה, ג) **"וַיַּעֲלוּ אַחֲרָי דוּד כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ".** וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סנהדרין מט:)
אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב אַרְבַּע מֵאוֹת יְלָדִים הִיוּ לוֹ לְדוּד כְּלוֹן בְּנֵי יַפֵּת תֹּאֵר הִיוּ, וּמִגְדְּלֵי בְלוּרִית הִיוּ, וּמִהֲלָכִין בְּרֵאשֵׁי הַגְּיָסוֹת הִיוּ, וְהָן הֵן בְּעֲלֵי אֲגְרוּפִין שֶׁל דוּד. וְכֵן כְּשֶׁהִכָּה דוּד אֶת עֲמֶלֶק מִזְרַע עֵשׂוֹ, כְּתוּב (ש"א ל, יז) **"וַיָּכֶם דוּד מִהֲנֻשָּׁף וְעַד הָעֶרֶב לְמַחְרָתָם וְלֹא נִמְלֹט מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ".**
 וְרַשִׁ"י (בראשית לג, טז) מְקַשֵּׁר אֶת הָאֲרַבַּע מֵאוֹת אִישׁ אֵלּוּ לְאַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁהִיוּ עִם עֵשׂוֹ, וּבִזְכוּת שֶׁאֵז נִשְׁמַטוּ מֵעֵשׂוֹ וְלֹא רָצוּ לְהִזִּיק לִיעֶקֶב, ה' פָּרַע לָהֶם בְּמִלְחָמָה עִם דוּד.

מְצִינּוּ בַּזְּהַר חֲדָשׁ (יתרו מג:) **פּוּמָא דִּילֵיהּ מְלָכוּת, תְּרִין שְׁפָוֹן נֶצַח וְהוּד, יְסוּד לְשׁוֹן לְמוּדִים.** רוֹאִים שֶׁהַלְשׁוֹן הִיא בְּחִינַת הַיְסוּד שֶׁבִפָּה וְהַפָּה עֲצָמוֹ הוּא בְּחִינַת מְלָכוּת. וְכֵן מוּבָא ב'אוֹצְרוֹת חַיִּים' לְהֶאֱרִיז'ל (הארות ז'ו"ן פ"ז) שֶׁיְסוּד הַנוּק' נִקְרָא פָּה. וְכַפִּי שֶׁמְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מנחות צח.) **פָּה שְׁלִמְעֵלָה, פָּה שְׁלִמְטָה.** נִרְאֶה דָּפָה בְּכֻלּוֹתוֹ הוּא מְלָכוּת, וְהַלְשׁוֹן הִיא בְּבַחֲיִנַת יְסוּד דְּנוּק', לָכֵן אוֹמְרִים בְּרִית הַלְשׁוֹן, וְלֹא בְּרִית הַפָּה, כִּי הַבְּרִית הִיא דֶּרֶךְ הַלְשׁוֹן שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת יְסוּד דְּנוּק'. וְכֵן מוּבָא בְּרַבְנּוּ בַחֲיִי (ויקרא יט, כז) שֶׁהַלְשׁוֹן הִיא בְּחִינַת הָאוֹת ו'. וְכֵן לְשׁוֹן מְרַמְזֵת בְּכְתוּב הַמְדַבֵּר עַל הַשְּׁפָעַת הַפְּרָנְסָה (תהילים קמה) **"אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְאֶתָּה נּוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ"** בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ויק"ר כה, ו) שֶׁיֵּשׁ עֶרְלָה בְּפָה. וְכֵן מוּבָא בְּלֶק"ת לְהֶאֱרִיז'ל (פ' לך לך ע' נו) שֶׁכָּשֶׁם שֶׁיֵּשׁ בְּבְרִית עֶרְלָה וּפְרִיעָה, כֵּן יֵשׁ בְּעֶרְלַת הַפָּה ב' חוֹמוֹת. **שְׁנַיִם** בְּבַחֲיִנַת עֶרְלָה, וּשְׁפָתַיִם בְּבַחֲיִנַת פְּרִיעָה. וּמִבְּאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵנוּ דְּלְשׁוֹן בְּגִימְטְרִיא **שפ"ו** הַמְסַמֵּל אֶת יְסוּד הַנוּק'. וְכֵן **שְׁפָה** עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא **שפ"ו**. וְזֶה גַם הַיְסוּד שֶׁל דוּד בְּן יִשְׂי שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא **שְׁפָה** אוֹ **לְשׁוֹן**, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב עַל הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ (ישע"י יא, ד) **"וּבְרוּחַ שְׁפָתָיו יִמִּית רֶשַׁע"**, וְכֵן יְהוּדָה שֶׁמְמַנּוּ יוֹצֵאת הַמְּלָכוּת נִקְרָא יְהוּדָה עַל שֵׁם הַיְסוּדָה בְּדִבּוּר דְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת שִׁיכוֹת לָפָה, וְלְדוּד. וְכֵן הַכְּתוּב (משלי כא, כג) **"שֹׁמֵר פִּי וְלִשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצְרוֹת נֶפְשׁוֹ"**, ר"ת **שפ"ו** ב'ב' אוֹפְנִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ערכין טו:) **כָּל הַמְּסַפֵּר לְשׁוֹן הָרַע נִגְעִים בָּאִים עֲלָיו.** וְנִגְעִים הֵם הַיְסוּרִים שֶׁל הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוּת, כִּפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ שִׁסּוּרֵי הַמְּשִׁיחַ הֵם נִגְעִים.

וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** מְרַמֵּז ב' פְּעָמִים בְּכְתוּב (בראשית ג, טו) **"הוּא יְשׁוּפֵךְ רֹאשׁ וְאֶתָּה תִשׁוּפְנוּ עִקְבֵי"**. דְּדֶרֶךְ שֵׁם זֶה מִתְנַהֵלֶת הַמְּלָחְמָה הַגְּדוּלָה בֵּין הַמְּשִׁיחַ לְנַחֵשׁ שֶׁהֵם אוֹתוֹ מְסַפֵּר כִּידוּעַ. וְכַפִּי שֶׁמוּבָא שֵׁם בְּתַרְגוּם יְרוּשְׁלָמִי עֲתִידִין הֵינוּן אֵלִין לְאֵלִין לְמַעַבְדַּת שְׁפוּיִיתָא בְּעִיקְבָא בְּסוּף עִקְבֵי יוֹמִיא בְּיוֹמוֹי דְּמִלְכָא מְשִׁיחָא. וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** מְרַמֵּז ב'הַגְּדָה שֶׁל פְּסַח': **שׁוּפֵךְ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יַדְעוּךָ וְעַל מְמַלְכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ.** וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** הוּא הַג' אוֹתִיּוֹת הַרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל **שׁוּפֵר** שֶׁל מְשִׁיחַ. וְהוּא בְּגִימְטְרִיא **פְרוּק**. וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** ר"ת הַכְּתוּב (בראשית לח, כט) **"וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פְרִיץ"**. וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** בְּמִלּוּי הָאוֹתִיּוֹת **שִׁי"ן פ"א ו"ו** בְּגִימְטְרִיא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** בְּגִימְטְרִיא **שְׁכִינָה**. וְעִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא **שְׁטָף** שֶׁהוּא שֵׁם הַקֶּץ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דניאל ט, כו) **"וּקְצוּ בְּשִׁטְף"**. וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** בְּגִימְטְרִיא **"פְקֹד יְפְקֹד"**, עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלָל. וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** בְּגִימְטְרִיא עוֹלָם הַעֲשִׂיָה שֶׁמְסַמֵּל אֶת סְפִירַת הַמְּלָכוּת, וּבְגִימְטְרִיא הַפְּסוּקִים **"וַיֹּאמְרוּ יַחֲי הַמֶּלֶךְ"**, וְכֵן עִיר הַמְּלוּכָה, וְכֵן **"גֹּשֶׁם גְּדוּל"**.

**הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.**

בארנו במאמר שלפני חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

כתוב (זכריה יד, ז) **"והיה לעת ערב יהיה אור"**. ומבאר רש"י שם **"והיה לעת ערב"**, קודם שיגמרו אלק שנה יהיה אור הנגה וכל הטוב האמור על ישראל. רואים שרש"י מפרש פשוטו של מקרא **"לעת ערב"**, זמן הערב של האלף הששי, שמתחיל בסוף שנת תשע"א כדלעיל. וכן **"והיה לעת ערב יהיה אור"**, מרמז על תשע"ב, **"לעת"** בגימטריא 500, **"ערב"** בגימטריא 272, וכשתגיע שנת תשע"ב, **"יהיה אור"**, וכן **"אור"** מרמז על סוף השעה השביעית בתשצ"ב, שישאר ממנה עד סוף האלף או"ר שנים, ואז אנחנו נכנסים לשעה השמינית המסמלת את מה שמעל הטבע ובבחינת לעתיד לבא. בסוד שם **"יהיה"**. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהכתוב **"והיה לעת ערב יהיה אור"**, בגימטריא זמן ה' אלפים תשע"ב. ובמלוי האותיות בגימטריא חמשה אלק שבע מאה ושבעים ושנים שנה. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שערב בגימטריא אור גנוז, שיתגלה בזמן הערב בב"א.

מובא ברבנו בחיי (במדבר לג, ב) **"ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם"**, וחזר ואמר **"ואלה מסעיהם למוצאייהם"**, כי האחד הוא יציאת ישראל ממצרים והשני יציאתנו מן הגלות החל הזה. רואים שמסעות ישראל במדבר מרמזים על מסעות ישראל בגלות האחרונה, וכפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שהחנייה **"בחשמונה"** מרמזת על חנכה, והחנייה **"ברפידים"** מרמזת על פורים. וכן מובא בספר 'באר שבע' שהר"ת של הד' גליות בבל מדי יון אדום, ר"ת של הפתוב (במדבר לג, א) **"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים"**. וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' בשם ה'מגלה עמקות' (ואתחנן ר"מ), שלכן על ארבע המלים הללו, בהן רמוזות ארבע הגליות, **"אלה מסעי בני ישראל"**, לרמז שבני ישראל **"אזלא גרש"**, הולכים מגרשים בגולה, **"מונח רביעי"** מונחים בארבע גליות. וראה זה פלא בפרשת מסעי ישן ה' אלפים תשע"ג אותיות.

וכן מובא בכתבי הרה"ג ר' יעקב אבוחצירא זצ"ל שהכתוב (בראשית כח, י) **"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"** ר"ת משיח ו'ו. ורואים שהרה"ג ר' יעקב זצ"ל רמז על מה שיקרה לנכדו הרה"ג ר' אלעזר זצ"ל, שיעקב (היינו נכדו של יעקב), יצא מהעיר באר שבע, [רבי אלעזר היה גר בבאר שבע], **"וילך חרנה"**, ילך בצורה נוראה של חרון אף, כדי להשקיט את חרון אף ה' ולכפר על הדור, כל זה ר"ת משיח ו'ו, היינו משיח בן יוסף שהוא בסוד האות ו'ו, וכפי שבארנו שבנימים אלה יש מעבר מתקופת הפלים של משיח בן יוסף, לתקופת האורות של משיח בן יוסף, ובפטירתו הוא המתיק וכפר על הדור שהמעבר יהיה ברחמים. וכן מובא בספר 'נחל קדומים' לחיד"א שהר"ת משיח ו'ו בגימטריא ש"ע נהורין שמהם בא השפע לישראל. וכן מובא ב'חתם סופר' ש'ויצא יעקב מבאר שבע' ס"ת ערב"ב, ומבאר לדברינו שזה קרה בזמן הערב של האלף הששי. וכן מובא בספר 'מטבע של אברהם' שם תוציא מספר יעק"ב ממספר שב"ע כלשון הפתוב שיעקב יצא מבאר שבע, תקבל מספר ק"ץ, ואם תוציא מספר יעק"ב ממספר בא"ר תקבל מספר שם אה"ה, שהוא שם הגאולה.

מְצִינּוּ בְּדָהָר (שלח קעג.) שֶׁהַבְּשׂוּרָה עַל הַגְּאֵלָה תְּבֵא דָרֶךְ הַתּוֹרָה, וְהָהָר הַגְּבֹהַ שֶׁמִּבְשֻׂרֶת צִיּוֹן תַּעֲלֶה עָלָיו, הוּא הַר הָעֵבְרִים שֶׁל מֹשֶׁה. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: **"עַל הַר גְּבֹהַ עָלֵי לָךְ מִבְּשֻׂרֶת צִיּוֹן וְגו'".** **"עַל הַר גְּבֹהַ" זֶה וְדָאֵי הַר הָעֵבְרִים, מְקוֹם שֶׁמֹּשֶׁה נִקְבַּר בּוֹ. וְהָרִי פְרָשׁוּהָ, שֶׁשְׂכִינָהּ תַעֲלֶה לְשָׁם וּתְבַשֵּׁר לְעוֹלָם. וּלְפִי זֶה מְבֹאֵר מִדּוּעַ הַפְּסוּק אֹמֵר לְמִבְשֻׂר לֹא לְפַחַד. (ישעי' מ, ט) **"עַל הַר גְּבֹהַ עָלֵי לָךְ מִבְּשֻׂרֶת צִיּוֹן הָרִימִי בְּפֶחַ קוֹלְךָ מִבְּשֻׂרֶת יְרוּשָׁלַם הָרִימִי אֵל תִּירָאֵי אִמְרֵי לַעֲרֵי יְהוּדָה הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם".** מִיּוֹן שֶׁהַבְּשׂוּרָה הִיא דָרֶךְ הַתּוֹרָה צְרִיךְ עַז וְתַעֲצוּמוֹת לְלַחֵם מִלַּחֲמַתָּה שֶׁל תּוֹרָה. וְהוֹסִיף הַר"ג ר' צִיּוֹן דּוֹד סִיבּוּנֵי שְׁלִיט"א שֶׁהַר הָעֵבְרִים מְרַמֵּז עַל סוּד הָעֵרֶב, שֶׁל קֶץ תַּשְׁע"ב. וְכֵן מִבְּשֻׂרֶת ר"ת הַפְּתוּב הַמְּדַבֵּר עַל בְּרִכַּת יוֹסֵף (בְּרֵאשִׁית מֵט, כה) **"בְּרִכַּת שְׁמַיִם מֵעַל בְּרִכַּת תְּהוֹם רִבְצַת תַּחַת".** דִּתְּפַקִּיד הַבְּשׂוּרָה עַל הַגְּאֵלָה שֶׁיֵּךְ לְתַקּוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְכֵן בְּאִפְנוֹ אַחַר בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל ז' אוֹתִיּוֹת. **"וְאֵת שְׂדֵי וַיִּבְרַכְךָ בְּרִכַּת שְׁמַיִם מֵעַל בְּרִכַּת תְּהוֹם רִבְצַת תַּחַת".****

שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַר"ג ר' יוֹסֵף חַיִּים זְכַאֵי שְׁלִיט"א מִיִּשְׁיבַת הַמְּקַבְּלִים 'נִחַלַת יִצְחָק' שֶׁשָּׁמַע ג' פְּעָמִים מִהַר"ג ר' יִצְחָק כְּדוּרֵי זצ"ל שֶׁמְשִׁיחַ יבֵּא בְּחֻדָשׁ אָב תַּשְׁע"ב. דְּבָרִים מַעֲיִן אֵלּוּ שְׁמַעְתִּי גַם מִיהוּדֵי שֶׁשָּׁמַע מִהַר"ג ר' יְהוּדָה מוֹעֲלָם זצ"ל שֶׁשָּׁמַע מִהַרְבַּ כְּדוּרֵי זצ"ל. וְכֵן אָב הַתַּשְׁע"ב אוֹתִיּוֹת תַּשְׁעָה בָּאָב, שְׁבוּ נוֹלַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן ט' בָּאָב בְּגִימְטְרִיא דְדוֹד. וְהוֹסִיף הַר"ג ר' מֵאִיר רֵיכְךְ שְׁלִיט"א שֶׁבְּשִׁנַּת תַּשְׁע"ב [וְכֵן בְּשָׁנִים תַּשְׁע"ה, תַּשְׁע"ו] תַּשְׁעָה בָּאָב יְחוּל בְּשַׁבָּת. וּמְצִינּוּ בִירוּשָׁלַמִי (מְגִילָה ה:) ר' אָבָא בַר זְבִדָא בְּשֵׁם ר' חֲנִינָה בִקְשׁ רַבִּי לַעֲקוֹר תַּשְׁעָה בָּאָב שְׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת וְלֹא הִנִּיחוּ לוֹ, אָמַר הוּאִיל וְנִדְחָה וְנִדְחָה. וּמוּבָא בְּסִפְר 'עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל' (מַסְעִי) וְהִנֵּה הַצְּדִיק אִישׁ אֱלֹהִים מוֹה' יַעֲקֹב יִצְחָק אָמַר פְּרוּשׁ הַגְּמָרָא בִקְשׁ רַבִּי לַעֲקוֹר תַּשְׁעָה בָּאָב שְׁחַל בְּשַׁבָּת, וְאָמַר הוּאִיל וְאִידְחֵי יְדְחֵי. פְּרוּשׁ שְׂרָצָה לַעֲקוֹר צִרַת תַּשְׁעָה בָּאָב כָּלֵל וְעַקְר וְלִגְלוּת הַקֶּץ עַל יְדֵי שְׁחַל בְּשַׁבָּת יוֹם הַקְּדוּשׁ, וְהוּאִיל וְאִידְחֵי יְדְחֵי לְגַמְרֵי. [וְכֵן מְצִינּוּ בְּגַמְרָא (עֵרְכִין יא:) כְּשֶׁחָרַב בֵּית רֵאשׁוֹן, [וּלְפִי דְעָה אַחַת בְּגַמְרָא גַם בְּבֵית שְׁנִי], אוֹתוֹ הַיּוֹם תַּשְׁעָה בָּאָב הָיָה, וּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הָיָה, וּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית הָיָה. וּלְפִי זֶה יוֹצֵא שְׁשִׁנַּת תַּשְׁע"ו שֶׁהִיא גַם מוֹצָאֵי שְׁבִיעִית, הֵינּוּ הַשְּׁנָה הַבְּאָה אַחֲרֵי שְׁנַת שְׁמִיטָה, וְגַם תַּשְׁעָה בָּאָב יְחוּל בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת, כְּמוֹ בְּחֶרֶבֶן הַבֵּית, הִיא מְסַלֵּלֶת מֵאִד לְבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּב"א. שֶׁהָרִי בְּתַשְׁעָה בָּאָב שֶׁל הַחֶרֶבֶן נוֹלַד מְשִׁיחַ, וְכִשְׁהַתַּשְׁעָה בָּאָב הוּא אוֹתוֹ תַּשְׁעָה בָּאָב מִמֶּשׁ כְּמוֹ הַחֶרֶבֶן, מִתְעוֹרֵר הַתַּקּוּן יוֹתֵר מִתְמִיד.

וְזֶה לְשׁוֹן הַמְּדַרְשׁ (אוֹצַר מִדְרָשִׁים אִיזוּשְׁטֵיין מִדְרָשׁ רַשְׁב"י עֵמוּד 556) בְּשִׁנַּת הַרֵאשׁוֹנָה מְטָר, וּבְשָׁנֵיהָ חֲצִי רָעַב מְשִׁתְּלַחֵן, וּבְשָׁלִישִׁית רָעַב גְּדוֹל, וּבְרַבִּיעִית לֹא רָעַב וְלֹא שִׁבְעַ, וּבְחֲמִישִׁית שִׁבְעַ גְּדוֹל, וַיִּצְמַח כּוֹכַב אֶחָד בְּמִזְרַח וּבְרֵאשׁוֹ שִׁבְט, וְהוּא כּוֹכַב שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֵז יִצְמַח מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶה לָךְ הָאוֹת כְּשֶׁאֲתָה רוּאָה שְׁנַפֵּל נִירוֹן מִזְרַחֵי שְׁבַדְמָשְׁקָ, נִפְלָה מַלְכוּת בְּנֵי מִזְרַח, [יִשְׁמַעְאֵל] וְאֵז תַּצְמַח הַיְשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל. וְכַמָּה שׁוּרוֹת קוֹדֵם בְּמִדְרָשׁ כְּתוּב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר עֲתִיד הַקַּב"ה לְשְׂרוֹק לְדַבּוּרָה אֲשֶׁר בְּקֶצֶה יְאוּרֵי מְצָרִים, וּבָאִים וְעוֹשִׂים מִלַּחְמָה בְּתוֹךְ מְצָרִים, וְהַמֶּלֶךְ שֶׁמִּנְהִיג אוֹתָם הוּא עֹבֵד שְׁמֵרַד עַל אֲדוֹנוֹ, וְכו', וּמִתְקַבְּצִים אֵלָיו אֲנָשִׁים שְׁמֵרְדוּ עַל אֲדוֹנֵיהֶם, וַיּוֹצֵאֵם בְּמַעַט וּמְחִזְזִיקִים מַלְכוּת בְּגִבּוּרָה. וְעַל מְרוֹם יִשְׂרָאֵל יַעֲלוּ וְכו'. [וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'בְּרִית מְנוּחָה (הַדְרַךְ הַשְּׁנִייה) וּבְזִמְן הַגְּאֵלָה כְּתִיב, "וְסִכְסַכְתִּי מְצָרִים בְּמְצָרִים". וְכֵן "מְצָרִים בְּמְצָרִים" עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא תַּשְׁע"ג.

המלחמה שהתחילה בער"ח כסלו תשע"ג בעזה מרמזת על לדת משיח.

כתוב (שם יד, יט) **"ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם"**, נראה שאין כאן שני דברים, מלאך ועמוד הענן, אלא שניהם דבר אחד, דעמוד הענן הוא **"מלאך האלהים"**, והוא נסע מאחריהם להגן עליהם מהמצרים. וכן מצינו במדרש (ב"ר לה, ג) **כתיב "ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם"**, מה תלמוד לומר **"ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם"**, אלא אותו מדת הדין שהיתה מתוחה כנגד ישראל הפכה הקב"ה ומתחה כנגד מצרים. רואים שעמוד הענן הוא מלאך האלהים של מדת הדין, וכן ספ"ן המסמלת את מדת הדין מרמזת בכתוב (במדבר ט, טז) **"הענן יכסנו ומראה אש לילה"** בהפוך אותיות.

וכן השתלשל בגשמיות שם המלחמה שהתחילה בער"ח כסלו תשע"ג בעזה, **עמוד ענן שפרשו מלאך של מדת הדין**. והיה אסון בקרית מלאכי המרמז על **מלאך**. והאסון נרמז בהפטרות השבוע שמתחילה: **"משא דבר ה' אל ישראל ביד מלאכי"**. ויש כאן רמז שהקב"ה מאותת לכל עם ישראל לעשות תשובה דרך מה שקרה בקרית מלאכי. וכן סיום ההפטרות הוא בפסוק **"כי מלאך ה' צבאות הוא"**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שרצועת עזה בגימטריא שבו ישראל. ונביא את הפסוקים שהתחלנו, ונראה שגם עזה מרמזת שם: (שמות יד, יט) **"ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם"**: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל והי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: ויט משה את ידו על הים וילך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים. והפסוקים האלו **"ויסע, ויבא, ויט"**, הם השרש של שם **ע"ב** שקשור עם קץ הגאולה של הזהר בשנת **תשע"ב תשע"ג** כדלעיל. וכן מקשר הזהר את עמוד הענן בפסוק זה לגאולה העתידה. ונביא את הדברים: (בשלח ג) **"וילך מאחריהם"**, שעתידיה השכינה בסוף הימים לעקר אותם מן העולם. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שיום תחלת המלחמה בפעל, **א' כסלו בגימטריא מלאך הוי"ה**. וכן קרית מלאכי ר"ת **ק"מ**, וזה גם המספר של ה"ת עמוד ענן. והפרק **ק"מ** בתהלים מתחיל **"חלצני ה' מאדם רע מאיש חמסים תנצנני: אשר חשבו רעות בלב כל יום גורו מלחמות"**. ומזכר בהמשך הפרק השם **חמס** עוד כמה פעמים. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א ששמות הרוגים בקרית מלאכי **אהרן ומרים** נרמזים בפסוק (במדבר יב, ה) **"וירד ה' בעמוד ענן ויעמד פתח האהל ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם"**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שמצרים עזה והענן מרמזים יחד בפסוק (יחזקאל ל, יח) **"בשברי שם את מטות מצרים ונשבת בה גאון עזה היא ענן יכסנה ובנותיה בשבי תלכנה"**.

וכן עמוד ענן במלוי האותיות **ע"ן מ"ם נא"ו דל"ת, ע"ן נו"ן נו"ן** בגימטריא **משיח בן יוסף משיח בן דויד**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שזה גם המספר של הכתוב (ויקרא כה, לב) **"גאלת עולם תהיה"**. וכן עמוד הענן המסמל את החוט, בגימטריא הכתוב על הגאולה. (חבוקק ב, ג) **"כי בא יבא לא יאחר"**.

וכן עמוד הענן שהיה במדבר היה קשור באפן מיוחד לשבט יהודה המסמל את המלכות, ולדוד המלך, כמובא במדרש (ילקוט פקודי תכז) **בין שהיו ישראל חונין היה עמוד הענן מתמר ועולה ונמשך על גבי בני יהודה כמין ספה**. ובארנו במאמר 'חשמל סכה' שעמוד הענן שממנו באה מצות סכה שהיא זכר לענני הכבוד, היה בבחינת **"ספת דויד"**. לכן היה **עולה ונמשך על גבי בני יהודה כמין ספה**. לסמל שספה זו היא בבחינת **ספת דוד** ששיבת לשבט יהודה. וכן ענן בגימטריא דגל מחנה יהודה, ובגימטריא מעל יהודה.. וכן עזה היתה

בנחלת שבט יהודה, כמו שכתוב (שופטים א, יח) "וילכד יהודה את עזה ואת גבולה". וכן עזה בגימטריא נבל, הקלפה שהלבישה על השפע של דוד ונלקמה בו [נבל הכרמלי]. וכן הכתוב המדבר על לדת שרש משיח מיהודה (רות ד, יז) "ילד בן לנעמי" בגימטריא עמוד הענו. וכן הכתוב (שם ב, א) "ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל" אותיות עמוד. ונעמי בגימטריא ענו, וכן בעז עם האותיות בגימטריא עזה. וכן הכתוב (ירמי' כב, כג) "בבא לך חבלים חיל פילדה" ס"ת מלא"ך. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך ינון) ששמו של המשיח ינו"ן ס"ת הכתוב (שמות מ, לה) "פי שכן עליו הענו". וכן מובא בספר 'זרע קדש' שהכתוב (ישעי' מ, א) "נחמו נחמו עמי" ר"ת ענ"ן. וכן סוד הגאולה בגימטריא עמוד. וכן מבצע עמוד הענו, בגימטריא מלכות והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שמבצע עמוד ענו בגימטריא העזתי. וזו גם הגימטריא של לדת משיח בכתוב (רות ד, יג) "ויקח בעז את רות ותהי לו לאשה ויבא אליה ויתן הוי"ה לה הריון ותלד בן". כל אחד מאלו בגימטריא מבצע עמוד ענו או העזתי. וכן טילים על הדרום בגימטריא מלך המשיח. וכן הכתוב (בראשית ו, יא) "ותמלא הארץ חמס" בגימטריא תשע"ג.

וכן מבצע עמוד ענו היה שמונה ימים בחדש כסליו שמאיר בו האור השמיני של הכהנים החשמונאים בהנהגה. וזה הסוד של עמוד הענו וענני הכבוד שהיו לעם ישראל במדבר, שהאירו את האור של השמיני, שהוא האור של חנכה, והאור של חג הסוכות שאמא עלאה מסככת על בניה. כמובא במהר"ל ('נר מצוה' ע' כג) כהן גדול משמש בשמונה בגדים בשביל מעלתו שיש לו מדרגה השמינית. וכן מצינו בזהר (נשא קלב:) זקן הכהן גדול בשמונה תקונים נתקן כאשר השמן יורד על זקנו, כמו שכתוב "כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן". וכן מובא בלק"ת (מסעי פט:) שאהרן יש בו אותיות הר נ', לרמז על שיכותו לעולם השמיני הנקרא נ'. וכן מובא ברמב"ם (כלי המקדש פ"ד ה"ג) שמשה חלק את הכהנים לשמונה משמרות. וכן מובא שם (ה"ט) שישנון שמונה מעלות בכהנה, מכהן הדיוט עד כהן גדול. וכן מצינו במשנה (קידושין עו.) הנושא אשה כהנת צריך לבדק אחריה ארבע אמהות שהן שמנה. ורואים מספר שמונה ואמא המסמלים את השמיני. וכן מצינו בגמרא (זבחים יט:) אמר רבי יוסי ברבי חנינא כל פיור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו שנאמר ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו. ורואים שצריך שיהיה בפיור לכל הפחות שיעור מים של שמונה ימים, ושמונה רגלים. וכן מובא במסכת כלה (א) היו כל ישראל אנשים ונשים אוהבים אותו [את אהרן], תאנא שמונים אלף בחורים קרואים בשם אהרן יצאו אחרי מטתו. וכן מובא ברש"י (במדבר כו, ג) כשמת אהרן ונסתלקו ענני הכבוד, חזרו לאחוריהם שמונה מסעות, לסמל שהפסידו את עמוד הענו שחבר אותם לשמיני. וכן נראה דענו אותיות ע' נו, ע' המסמלת את מספר שבע, שנמשך מהנר"ן המסמלת את השמיני. וכן הכתוב (במדבר יד, יד) "ובעמד ענו אתה הלך לפניהם" ס"ת כה"ן. וכן הכתוב (שמות

לג, י) "עמוד הענו עמד", בגימטריא שמיני.

ונביא טבלה מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שמצא את המלים מבצע עמו"ד ענו, טרו"ר עז"ה חש"ן תשע"ג, משי"ח יוס"ף ורח"ל. ובטבלה השניה הצרופים: מלחמ"ה פלשתי"ם, כסל"ו, מבצע עמו"ד ענו"ה חמ"ס תשוב"ה. ודלוג תשוב"ה נמצא בפסוק "ופרעה הקריב" שרש"י מבאר שקרב את ישראל בתשובה.

